

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑ

Λεπτών 15

261—Γραφείον άρ. Έρμου—261

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ 3.50

“Ἡ ἐν τοῖς σχολείοις ἑκπαίδευσις καὶ ἀνατροφὴ δὲν εἶναι ἡ μόνη ἡτις συντελεῖ εἰς μόρφωσιν τῶν νέων πολλὰ ἄλλα ἀπαιτοῦνται ἐν οἷς πρωτίστως καὶ τὰ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν ἀγαθὰ παραδείγματα ἀνεύ τούτων ματαίως κοπιῶσιν οἱ διδάσκαλοι πρὸς μόρφωσιν ἀγαθῶν μαθήτῶν διότι πολλὰ μὲν μανθάνονται ἐν τοῖς σχολείοις, ἀπέρ οὖμας οὐδόλως δύνανται νὰ ἐντυπωθῶσιν εἰς τοὺς παῖδας, ἐὰν μὴ πρὸς ταῦτα συμφωνῇ καὶ ἡ συμπεριφορά καὶ διαγωγὴ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν αὐτῶν. Τοῦτο χαρακτηρίζεται διὰ τοῦ ἔντονος μύθου. Πολλὴν ἡγειρέν ἀνησυχίαν εἰς ἵθυσις τινας νὰ ἰδωσιν ἀστακούς κολυμβῶντας πρὸς τὰ διπίσω, ἀντὶ πρὸς τὰ ἐμπρόσ. Εκάλεσαν δῆθεν συγέλευσιν, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ συστήσωσι σχολείον πρὸς διδάσκαλίαν αὐτῶν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγένετο, καὶ ἀριθμὸς ἵκανὸς γειτονῶν ἀστακῶν προσῆλθε. διότι οἱ ἵθυσις σοβαρῶς ἴσχυρίζοντο ὅτι ἐὰν ἥρχιζον νὰ διδάσκωσι τοὺς νεαρούς ἀμα ἡλικιοῦντο θά ἐμαγήθαγον νὰ κολυμβῶσιν ὀρθῶς. Καταρχὰς πολὺ καλὰ ἐπροχώρουν, ἀλλ ἐπειτα ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ εἶδον τοὺς πατέρας αὐτῶν καὶ τὰς μητέρας κολυμβῶντας κατὰ τὸν ἀρχαίον τρόπον, ἀμέσως ἐλησμόνησαν τὰ μαθήματα αὐτῶν.

Τὰ μέσατης συγκοινωνίας ὡν ἡ ἀνάπτυξις εἶναι τὸ μέλημα πάσης κυβερνήσεως μεριμνώσῃ περὶ τῆς εὐημερίας τῆς χώρας. Ην τέτακται νὰ διοικήῃ θεωροῦνται περὶ ἡμίν· ὧς δευτέρου ἡ τρίτου λόγου, ἀξιαῖς. Ή ἀλλήλεις τοῦ ταίοντος ἀποδείκνυται· ἐν τούς γεγονότος διτι καί τοις 60 ἑταν· ἀριθμούσιν εἰλεύθερον τρίεν μόλις πέντε μιλίων σιδηροδρόμου κατωρθώσαμεν νὰ

κατατίσωμεν καὶ τούτον τὴν πρωτοβουλίαν ἀλλοδαπῶν. Ἡ ὑστέρησις τῆς ἀναπτύξεως τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας βαρύνει τὰς κατὰ κυρίους κυβερνήσεις καὶ ταύτας μόνας δίδτι τὰς ἔργα ταῦτα ἀπὸ τῶν κυβερνήσεων ἥπτηνται. “Οπου ἡ ἴδιωτικὴ πρωτοβουλία κατιοχεῖ ἡ πρόδος φρίγεται πρόδηλος.” Οπου δύως αὕτη δὲν δύναται ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἔργων νὰ ἴσχυσῃ ἔκει μαρατούμενος καὶ παρακυνή. Ήσσαντα κυβερνήσεις αἵτινες κατὰ κανόνας οὐδόλως ἀναμίγνυνται εἰς τὰ ἐν τῇ χώρᾳ τελούμενα ἔργα, οὐδόλως ἐφαρμόζουσιν τὴν ἀρχὴν ταύτην προκειμένου περὶ σιδηροδρόμων, γεγναίας χορηγούσαι βοηθείας εἰς τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὴν κατασκευὴν σιδηροδρόμων, τοσούτον μάλιστα ἀφειδῶς ὥστε μετά τινα ἔτη πλουτούσιν οἱ ταῦτας ἀναλαμβάνοντες ἀλλ ὡδόλως μέλλει αὐταῖς τὸ τοιοῦτον· ἡ κατασκευὴ σιδηροδρόμου πλουτίζει τὴν χώραν αὐξάνουσα τοὺς πόρους αὐτῆς, τούτο δὲ ἀρχεῖ. Τὸ μικρὸν δεῖγμα σιδηροδρόμου τὸ δοποῖον ἔχομεν μπρὸς τὰς δύσις ἡμῶν χρησιμεύει εἰς τραχὴν ἀπόδειξιν τῶν τοιούτων· ἡ ἀναλαμβούσα αὐτὸν ἔταιρία, καὶ τοι πληρώσασα πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ πλειότερον ἵσως τῶν δύσων ἥθελε καταβάλει πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ, αἱ μετοχαὶ της δύμας ἔχουσι τοσαύτην δσημέραιον ὑψησιν ὥστε ἡ ἀπόκτησις αὐτῶν θεωρεῖται ὡς ἐπικερδής, καὶ ἀσφαλής τοποθέτησις χερμάτων.

Καλῶς ἔρρεθη ὅτι τὰ πλειότερον χρήσιμα ἡμῖν εἰσὶ τὰ ἀφθονώτερα. Τὸ φῶς, δὲ ἄλλο, τὸ ὄδωρ, δύνανται νὰ προσαχθῶσιν, ὡς φυσικὰ παραδείγματα τῆς ἀληθείας ταύτης, ὡς πρὸς δὲ τὰ παρὰ τῶν ἀνθρώπων παραγόμενα ὑπάρχει εὐχάριστος ρωτὴ δύως· τὰ καλὰ πράγματα καθίστανται εὐθύνη καὶ ἐντεῦθεν προσιτά τοῖς πᾶσιν. Μεταξὺ τῶν πλικῶν ἀντικειμένων τὰ

δόποιος ἡσάχων ποτὲ σπάνιος ήταν τὰ δόποια κατέστησαν
νῦν εὐθηνά καὶ κοινά, οὐδὲν δέ τι οὔλος, ἀγνωστος εἰς
τοὺς ἀρχαίους χρόνους τυχαίον δέ λέγεται,
ἀνακαρδιώμενα ποιούμενα αἴσια ἐπί την θρησκείαν χρήσονται
διαπανηρά πρωτέλειαν πραμένην καὶ τούτην
σκοτεινούς ποσεῖς τούς εἰσιστολάθηνται τοις τε καὶ
πτωσιν τῆς Βρωτακῆς μόνον ράβδον μόνον
ριελθούσας τούτην χρήσειν ἐν τῷ πολεμοφόρῳ
“Η χρήσις αὐτῆς εὑναι τὸν τόσον γνήσιον καὶ ποιητήν
ῶστε στοινούς πρῶτον ποιητικῶν εναὐλικούς οὐκ
νάλινος αἰών, μετὰ τοσαύτης ἀληθείας δύσης ἐν ποο-
ηγουμέναις ἐποχαῖς ἐλέγεται περὶ τούτου ψαλτοῦ θεοῦ καὶ τοῦ
σιδήρου. “Η ἐλευθέρα δίοδος εἰς τὸ φῶς τὴν δόποιαν
ἡ οὔλος ἀφίει τελείωσιν τούτων πολυτιμοτάτην εἰς τὰς οἰ-
κίας, δι᾽ ἣς κακήν τε εὔτελεστάτην καλύπτει σήμερον εἶναι
ἀπειρώς προτιμοτέρα ποτὲ μεγαλειτέρας βαρονικῆς
ἐπαύλεως μετά τῶν θυριδώτων τειχῶν της. “Η δω-
ροιστή τῆς δάλου ἀμύλλαται πόδες τὴν χρονισμένητα
αὐτῆς. Ερρέθη διτὶ ὁ μέγας ἀδάμας, ὁ Κοχυρούρ,
δὲν ἐδέχθη πορφυρωτὴ τέλιν Μεγάλην. Εκθεσιν τοῦ
1851, πληλάσχειται τετράδιον ἐξ οὐλους ἔξτεθον, φάσι
μητρωός μεγάλη τελεία στοῦ πρώτου τετραστήρη
τὴν ἐκθεσιστιθετοῦ ἐπισφαλῆται. Οπιδορ ποτὲ δινῆται μόνο
τὸ γεγονός οὕταν τοῦ οὔλου ἔχειται ἡμεράνειαν τοῦ ἀδάμα
μακριάσαντας, πλεύσεσσις ποτὲ τερεγγοτής αὐτῆς ὠραίω-

Ἡ σύνθετις τῆς μάλιστας εἶναι ἀπλουστάτη. Σύνθετις πυρίτου λίθου μετάκιναδικής γῆς υποσβαλλομένης θερμότητα, παράγει τὴν καθαράν καὶ μοναδικήν ταύτην οὐσίαν, ἥτις εἶναι τὸν ισημερίωτος οὐδὲ μόνον διὰ τὴν διάρκειαν καὶ ἀγτίστασην αὐτῆς εἰς τὰς συνήθεις ἐπιφροδεῖ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διαφανή αὐτῆς καθαρίζεται. Ἡ ποικιλία τῶν εχρῶμάτων τῆς οὐράνου παράγεται τὴν ποσθίην μεταλλικῶν τειγών οὔτε οὐ.

Η ἀρχαιαὶ ἱστορία περὶ τῆς ἐφευρέσεως τῆς ὑάλου ἀποδίδει αὐτὴν εἰς τοὺς Φθινούς. Τινὲς τῶν ἐπιχειρηματιῶν ἐμπόροι τούτων λέγεται· ὅτι ἐπέστρεφον ἐκ ταξειδίου ἐντὸς πλοιού φόρτωμένου ἐκ κάλεως, ἀναγκασθέντος ἐκ τρικυμίας να καταφύγῃ ἐπὶ ἀμυνόδους τενὸς παραλίας περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Καρπούλιου ὄρους.¹ Εθεταν βάθιους τινὰς κάλεως εἰς στήριξιν τῶν λεόντων μετὰν ἐπὶ τῆς πυρᾶς τὴν δρόσιαν ἡναψύχεν· ἐπὶ τῆς ἀμυνοῦ, ἢ δὲ θεριάτης διέλυσε τὴν ἀμυνὴν καὶ τὸ κάτιον καὶ οὕτως ἐσχηματίσθη ἡ πρώτη υάλος.² Έὰν τοῦτο εἴναι ἀληθὲς οὐδὲ, εἴναι βέβαιον ὅτι η φοινικικὴ πόλις τῆς Σιδῶνος κατέστη διάσημος κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους διὰ τὰ ἔξ υάλου προϊόντα αὐτῆς. Ταῦτα ἡσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς διακόσιμιαν, συγεργάμενα εἰς κάδους, ἀγγεῖα, καὶ κοινία· πολλὰ τούτων εὑρηνται ἐν τοῖς τούμβοις τῶν κελτικῶν φυλῶν, τὰ δποτα ἀναμφιβόλως ἐπρομήθευον οἱ ἐμπόροι τῆς Φοινίκης. Οἱ ἐμπόροι οὗτοι ἔστελλον ἐκ τούτων εἰς τὰς Ινδίας, ἐκ δὲ τῶν πόλεων Τύρου καὶ Σιδῶνος οἱ ἔργατοι ἐλαύναον τὴν υάλον, τὴν δποταν δὲ ιώσηπος ἀποδίδει εἰς ἐφεύρεσιν αὐτῶν. Τὸ

πλείστον τῆς ἀρχαίας Ἀσσυριακῆς πόλης πιθανῶς
κατεσκευάσθη ἐν Σιδώνι, Ἐτεροὶ δέ τις ὅτι ἡ ἐ-
πεύρη τῆς πολού ὁρμή τοῖς αἰγαῖς ποιεῖ. Ἀντι-
θέτειν ἐν της τερατοκόρυφος τεριγραφὴ¹
τοῦ κεφαλεύς αὐτοῦ ἔργον αναστήνει τὰς τάφοις
τοῦ θεοῦ, τοῦ Ιησοῦ. Η μάγια τούτων στην όχλος
τοῦ πολιτικοῦ τοῦ θεοῦ ποιούσα, μαμονταζεῖ ἡ σκο-
τείνη, καὶ πειθαρχούσα ταῦτα πάντα πολλαῖς συμπ-
σεῖ, καὶ εἰ μηδέποτε πολυτελῶν λόγων, τὸν οἱ Αἰ-
γαλεῖς ήσαν λίαν επιτελεῖται. Ἐκ τῆς γωνίας ταύτης
τῆς Μεσογείου ἡ όχλος εὗρε τὴν δόδον αὐτῆς εἰς τὴν
Ελλάδα, ἐνθα διῆται ιαγουάρος κατὰ τοὺς δρηπηκούς
χρόνους. Μίαν περίπου ἑκατονταετοῦρδα πρὸ Χριστοῦ
πατρίκιοι τινες Ῥωμαῖοι φάνεται διεισῆγον πλά-
κας χρωματιστῆς ὄλαου εἰς τὰ παράθυρα αὐτῶν·
τοισινται εὑρέθησαν καὶ κατὰ τὴν ἀνασκεφήνητῆς
Πομπηίας. Η κατασκευὴ τῆς ὄλαου μέχρι καὶ αὐτῆς
τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς, σπανίως δέξεταινετο εἰς τὸ
χρησιμότατον ἀντικείμενον τῶν ὄλαων τῶν παραθύ-
ρων. Αἰσθίκαι τῶν πλούσιων τερρῶν εἶχαν ἐνίστε ταρά-
θρον φέροντά λεπτὰς πλάκας διαφανοῦς ἀλαζάστρου
ἡμιδιαφανοῦς γύψου, οἷον τοῦ μηνὸς τῆς νεφελοφ-
Καίστοι τὸ όχλος διὰ παράθυρα κατεσκευάσθη ἐν Αγ-
γλίᾳ περὶ τὴν ἐκδόμην ἐκκενταετοῦρδα, ἡ ἀρχαὶ καὶ
τάπανας αὐτῆς καθίσταται αὐτῶν ἀντικείμενον. Δίονος ζη-

πρανίς κατηγορίαν οὐκέτι αντικείμενον λέγεται
περικής χρήσεως. Εἴκολούθει δέ να ή τόσου πολυ-
δάπανος μέχρι τῶν μεσων τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰώνος
ἔστε τὰ ἐξ ὅλου πλείστα ἀφρεθῆσαν κατά τὴν
ἀναχώρησιν εὐγενοῦς τίνος ἐκ τῆς ἐπαύλεως του, δι-
πως τεθεὶς πάλιν κατὰ τὴν ἐπάνοδον του. Τούτο
δὲ διὰ τὴν μεγάλην δαπάνην τῆς ἀντικαταστάσεως
τῶν ὑδάτων ἐαν ἐθράνοιτο. Καθ' ὅλην τὴν Εὔρωπην
τριψόντι αἱ οἰκίαι ἐν γένει δὲν εἶχον ὑάλους εἰς τὰ πα-
νάθυρα μέχρι τέλους τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰώνος, με-
τριες ἐκείνης δὲ τῆς ἐποχῆς τὰ πλείστα τῶν παραθύ-

ων ἔφερον ἐλαιωμένον χάρτην καὶ ἀλλας αὐτελεῖς καὶ
ἥμισκίους οὐσίας. Τοῦτο δέ τοι πεπεισμένον εἴη τὸ μέσον τῆς
Περὶ τὰ μέσα τοῦ δωδεκάτου αἰώνος ἢ μαλιοπόδια
λαβεῖς μεγάλην ὥθησιν διότι τὸ εἶδος τοῦτο ἐφημό-
ρθη εἰς τὰς ἑκκλησίας. Οἱ σταυροφόροι ἔφερον ἐξ
Ανατολῆς δείγμα κεχρωματισμένης ὑάλου, ὁνομαζό-
μένης ὑάλου τῆς Δαμασκοῦ. Μέγα μέρος ταύτης κα-
τασκευάστηκε ἐν Ἐνετίᾳ, ητις, ἐπὶ πολλοὺς αἰώνας,
τροεξῆργεν εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς κοσμητικῆς ὑά-
λου, τὴν ὅποιαν δὲ η Ἰταλικὴ καλαισθησα ἀνέπτυξεν
ἴσις μέγαν βαθύδυν τέχνης. Τὰ πρῶτα παραθύρων ἐκ
κεχρωματισμένης ὑάλου ἐτέθησαν ἐν τῇ Γαλλίκῃ ἐκ-
λησίᾳ τοῦ ἁγ. Διονυσίου τὸ 1140. Αἱ πλούσιαι καὶ
ὑάρεστοι τὴν θέαν βάφατ τῶν ἀρχαίων ὑάλων ἀπτε-
λῶς δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν ὑπὸ τῆς νεωτέρας τέ-
χνης. Τὸ μυστικὸν τῶν μιγμάτων τῶντέν τοῖς ἀρ-
χαιοτέροις χρόνοις μεταχειρίζομένων, πρὸς παρα-
γωγὴν πολλῶν βαφών ἀπάλεστο. Τὸ χρώμα μίδεται
ἴσις τὴν ὕαλον διὰ σχεδὸν παντὸς εἰδούς μεταλλικοῦ
ζεύς, καὶ αὐτῷ τούτῳ τοιούτῳ στοιχείῳ τοῦτον φέρεται

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΑΙΚΙΑΙ

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΔΙΚΙΑΙ

ονέχεια καὶ τέλος]

IV.

τέρπα τῷρ ὀρειών.

Οι χρόνοι ελεύκανον τὰς μαύρας καὶ λαυπράς αὐτοῦ τρίχας. Οι χρόνοι ἔσβισαν τὴν λαυπρότητα τῶν ζωηρῶν ὀφθαλμῶν του καὶ κατηνυσσαν τὸν βρεκμάντον δρμητικοῦ αὐτοῦ αἴματος. Αὕτηνται η τελευταῖα επικήνη τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, τὸ γῆρας, δὲ χειμών.

‘Ο Γεώργιος καθημενός μόνος εἰς τὸ δωμάτιον του,
μετρᾷ ὡς ταξειδιώτης τὸν δρόμον, τὸν δπολον μετ-
τρέει εἰς τὸ διάστημα τῆς ημέρας, καὶ φέρει εἰς την
ανήμην του διπλακτηνος και διπλακτηνος και διπλακτηνος
τὸ μέγα αὐτοῦ ταξειδίον.

Αναβαίνει μέχρι της παιδικής αύτοῦ ήλικίας καὶ
έκει ισταται μετά μελαγχολικής προσόψης. Εγόρη
ἡ ἀνθηρὰ καὶ φαιδρά ἔκεινη παιδική γένος, η ει-
ρραστικὴ εἰς την υγραν την, ἡ τοσουτοῦ ευτυχία
καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δάκρυά της!

Ἐχάθη η πλήρης ἐπίδων ἔκεινη νεοτης, ης Θαρ-
σαλέως ἡκολούθει τὴν φωτιζόμενην ὑπὸ του φάρου
τῆς ὑπερηφανείας ὁδὸν, ης ὅλαι αἱ ὥραι τῆς ἐργασίας
τῷ ὑπέργοντο ἀφίσιον θερισμόν!

Ἐχάθη, ἡ ισχὺς ἐκείνη τῆς ἀνδρικῆς ἥλικιας, ἡτιο-

ποτο το κανύχηρα του. Εφθασεν εις την πελευταῖαν
320 μίδα της ἀναπτύξεως της είτε κατεβλήθη. Τρέμε-
ιετο δέ καθ' οὓς καὶ καθ' ἡμέρας τὴν φύσικην
πάρκειαν τοῦ μελλοντοῦ τοῦ, καθὼς πρότερον οὐαί-
ληγάς καὶ κατὰ χρόνους. Τοῦ παρελθοντοῦ αὐτοῦ στεν-
νωτα πρὸ τῶν δύσμαλμῶν τοῦτο μετωπίς γραμματι-
κόποτε μάχηρος μενού διέσυντο. Ενίστε μόνον εἴδω καὶ
εἰπει διηκρίνει τὰ πχντά τεν ἀκατήλατον αὐτοῦ διετρέψα-
μοια ποσός τα λειψανα νευαγίους τηνος. φερόμενος εἰς

Θάνατον ένθεσθαι ούτος ἔξηκολούθει τὴν πορείαν του. Ἡ ἀδελφή ἡ αὐτοῦ ἡ τοσοῦτον ἀγαθὴ καὶ ἀφοσιωμένη, ἀπεβάντα· ἀπέβαντε καὶ ὁ πατέρας του, τοῦ δόποισυ τὴν σύζεραν ἵκανεν γενῆ φυσιογνωμίαν, τὸ δὲ τίμιον ἵκαν πληρεῖ τείλικρινέας· βλέψας δὲν δύναται τούτῳ ἀνάποληση χρήστη νὰ συγκινηθῇ! Ποιεῖ τοιούτῳ μετάδος ταῦτα
· Ἀναλογούμενος τὸ πάρελθον, ζητεῖ μετ' ἀπληπτικής γὰρ ἐνθυμηθῆ τὰ παθήκοντα, ἀτινα ἔξεπληρωσεν. Ἐδώ καὶ ἑκεῖ σημειοῖ μὲν χαρὰν δείγματα τινα εὐνοίας, ἀγαθοεργούς τινας πράξεις. Ἀλλὰ πόσον μέρα ακέντην ὑπάρχει· μεταξὺ τοῦ παλοῦ, τὸ δόποιον ἐπράξει καὶ ἐκεῖνου, τὸ δόποιον ἥδυνατος νὰ πράξῃ! Βίς τὸν τελευταῖκον ταῦτην περίσσον· τοῦ βίου, πόσον μικρὰ εἰναι ἡ ἀξία τῶν ικαλῶν· πράξεων, δι' ἣν μεδελεῖ δὲν θρωπος νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ὑψίστου, ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου δικαστηρίου, ἐνώπιον τῆς αἰώνιου ἀγαθότητος!

Μ' ὅλα ταῦτα, ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ τοῦ πένθους, δι-
Γεώργιος ἔχει πλησίον του εἰσέτι τὴν μετριόφρονα καὶ
εὐγενῆ Μαρίαν, ἣς τὰς ἀρετὰς, μικροῦ ἐδέησε νὰ πα-
ραγγωιστῇ ἐν τῇ ἀλαζονίᾳ αὐτοῦ. Αὕτη ἐγήρασεν ἐκ-
τελούσα κατά γράμμα τὰ καθηκοντά της. Ὁλίγον
κατ' ὀλίγον ἀπώλεσε πᾶν ίχνος τῆς προτέρας αὐτῆς
ώραιοις τοῖς. Ἀλλ' ή καρδία της μετὰ τῆς καρδίας
τοῦ συζύγου αὐτῆς εἶναι ήνωμένη διὰ δεσμοῦ ἰσχυ-
ροτέρου τοῦ δεσμοῦ τῶν δέλεασμάτων τῆς νεό-
τυτος. "Οσω μαρτύρουνται ἀπὸ τῶν ὄντερων τοῦ κό-
σμου τούτου, τοσαῦ ψυχανται συγχρόνως πρὸς τὸν
κόσμον, διτοις τοὺς περιμένει καὶ διτοις μειδιᾷ εἰς
τὰς ἡταῖς πόλεσσαν.

Ολίγον κατ' ὀλίγον ή Μερίζα ἔσσασθενεῖ, καὶ συνέχως διὰ μελαγχολικοῦ θλεμματος, διὰ σφίγξεως τῆς γειτούς, λέγεται πόσις τῶν σύνηγον αὐτῆς ὅτι πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇ να ταῦδωσῃ τὸ τελευταῖον φίλημα. Ἡ μέραν τινα τοῦ Θερούς, ἐνῷ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου λαμπουσιν ἐπὶ τοῦ πρασίνου φυλλώματος τῶν δένδρων, καὶ αἱ μέλισσαι βοιμδουσι πέριξ τῶν ἀνθέων, καὶ τὰ πτηνά κελαδοῦσι μὲν χαρὰν εἰς τὰ παράθυρα, ἥτισσώφρων σύζυγος, ή φιλόστοργος μήτηρ, κλίνει τὴν θυγάτιον σαν αὐτῆς κεφαλὴν ἐπὶ τῆς μελίνης της.

Μαρία! Μαρία! φωνάζεις; ο γέρων μετ' αγωνίας.
Τελευτής προς αὐτὸν τρέμουσαν χείρα, τὸν βλέπει
μειδιώσα, εὐλογεῖ ἐκενὸν ὅστις ὑπῆρχε ο πραστάτης
καὶ διπλός ἀντῆς σύντροφος, εὐλογεῖ τὰ τένα της,
ἄτινα ὑπῆρχαν ἡ γένερα καὶ η εθελιότητα της είτα
η αἰώνιος γαλήνης διελεύθη ἐπὶ τοὺς προσώπους της
σφίγγει δὲ ὑστάτην φορὰν τὴν χειρά τοῦ συζύγου
της, ἐκ δὲ τῶν χειλέων της ἔξερχεται η τελευταία
πνοή.

‘Ο γέρων μένει μόνος . . . εἰς τὸν ἐπικήδειον θάλαμον· μόνος! ’Οχι! Ή ἀγκυθῆται ποῦ Θεοῦ δὲν τῷ αφροδεσὶ πάντα, Πεπράλλει; διά τινα βραχίονων του, σφιγγεῖ ἐπὶ τῆς καρδιᾶς του, τὸν ψένδον του, οὗτοί τινος ή ζωρότητος, ἀναπτελεῖ εἰς αὐτὸν τὴν νεανικήν του ὥλην, τὰς δύνα ἀντοῦ θυματέρας, λαίτινες διὰ

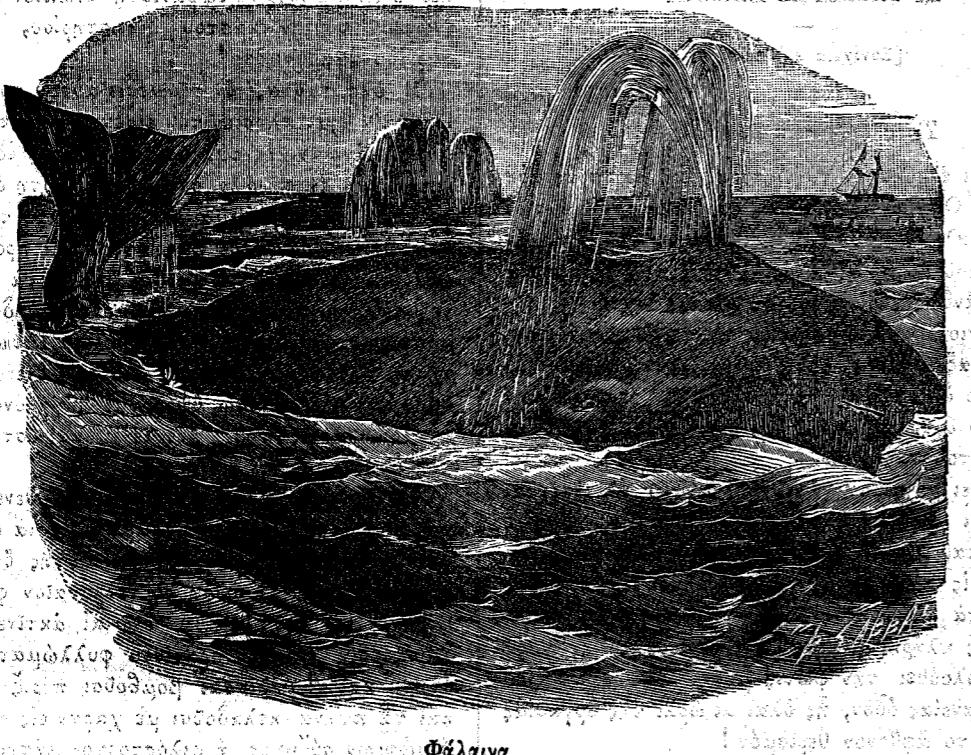
τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς οἰστοργῆς τῶν, ἐνθυμίζουσιν
αὐτῷ τὴν ματέρα τῶν, εἰ νερθετεῖ οὐδεὶς προσέλθει

Τὰ τρίκαιορθοφλάνια αὐτὸν δέν θέλουσι πλέον τὸν ἔγκαπταλεῖψει. Οὐδέποτε θέλει νυμφευθῆ κατατὴν ἐπιθυμίαν του, ἀντὸς τοῦ χωρίου του. Αἱ θυγατέρες αὐτοῦ θέλουσι διαμένειν ὑπὲρ τὴν στύγην του μετὰ τῶν συζύγων αὐτῶν. Νέαν πῃς σικογενείας ἐσται θέλουσι τὸν ἀνακωνογόνοντος, γέμων σκέψεις, νέα γενεὰ θέλει γεννηθῆ καὶ θέλει περιπατεῖ σκιρτηδὸν ἐνώπιόν του.

Κατὰ τὰς πελευταῖς αὐτοῦ στιγμάς, αἱ δύο θυγατέρες του εὑρίσκονται παρ' αὐτῷ. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν πλησιάζει πρὸς αὐτόν, τὸ ξυθόν τεκνίον, τὸ δὲ ποτονήκητελεῖ τὰς ἀγκαλασσεῖται. Τὸ δέ δόρυ χρυσόν πρόσωπον

Θαλάσση: Είαιτά μέγιστα τῶν Κώστων διαφρούνται δὲ εἰς ψυχοφάγα καὶ θωφάγα, οὐδέποτε γένεται ψυχοφάγος

Δέν ἔχουσιν ἔξωτερικον οὓς, εἰμὶ δὲ τὰ ταῦτα, οὐδόλως οὐδὲ δραπὸν λαμβάνει, οὕτε τρίχες ή λόπτια ἐπὶ τοῦ σώματος. Τινὲς ἔχουσιν ὀδόντας ἐν ἀμφοτέραις τεῖχοις αιγάλεων, τινὲς μόνον νέις τὴν κατωτέραν σταγόνα, τινὲς οὐδόλως ἔχουσιν ὀδόντας ὡς ἔρειναι τοῖς ὄποις πορτζόμεθα τὸ δεστοῦν τῆς φραλίνης. Εἰσὶ ζῶα ἀναπνέοντα ἀέρα, ἔχοντα κανονικούς ρύθμωνας. Ὁστε καὶ ἀνοχήν καλοῦνται ἀγέθυνοι, διότι δὲ ἀγέθυνοι δὲν ἀναπνέουσιν ἀέρα. Ήν καρδία αὐτῶν ἔχει μόνο κοιλιας καὶ ἔχουσι θερμὸν αἷμα. Ἐν τέλη ἀνήκουσι ταῦτα εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῶν μαστοφόρων.

τοῦ παιδίου ἐγγίζει τὰς ὥχρας τοῦ γέροντος πε-
ρειάς. Τοῦτο ἡδύνατο να παρομοιάσῃ τις ὡς ἄνθος τῆς
ἀνοίξεως εὐρισκόμενυν ἐπὶ γήραν.

Ο Γεώργιος κλέιει τους όφθαλμους μπό τὸ νεκρὸν αὐτὸ φίλημα. Ήψυχή του πετά πρὸς ἄλλον κόσμον. Τὸ διειρόν την εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν πάχνει.

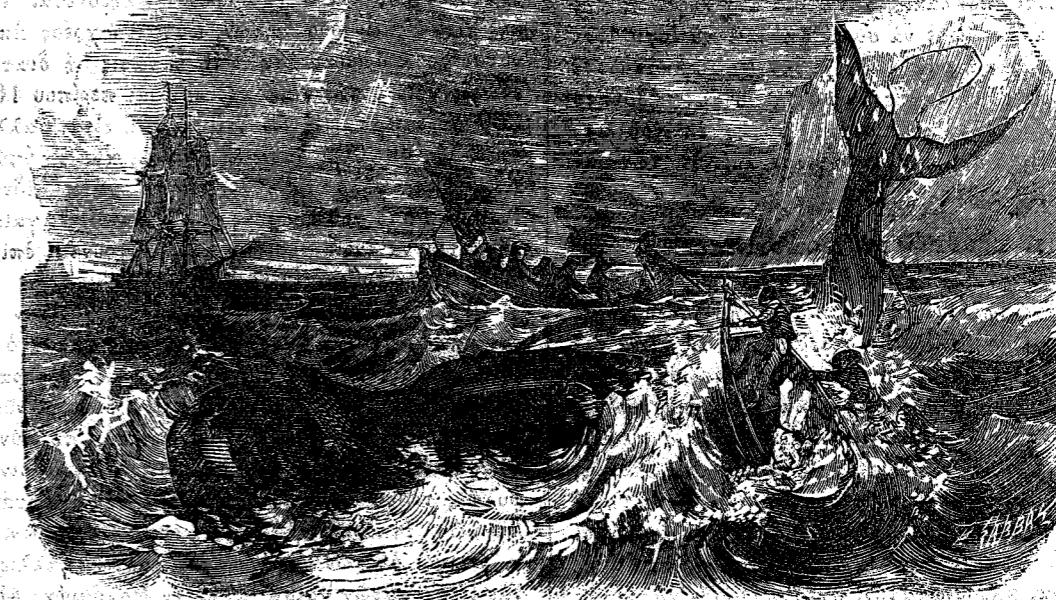
ΑΛΙΕΙΑ ΦΑΔΑΙΝΩΝ

Αἱ φάλαιναι· ὡς πλειστα ἄλλα τὰ τῆς τε ξηρᾶς καὶ τῆς θαλασσῆς εἰσὶ πολλῶν εἰδῶν, δικρέοντα τὸ μέγεθος, τὴν κατασκευὴν τὰς ιδίοτητας, τὴν κατοικίαν καὶ τὰς φύσεις· δὲν εἶναι πάντα κατεσκευα- σμένα· ἐπὶ ένδος σχεδίου, οὐτε εὑρηται ἐν τῇ αὐτῇ

μόνον εἰς ὃν κατακυριάζεται τὸ οὐρανότοπον, εἴς δὲ
γίνονται κηρία ἔχουσι δύστελλην κάτω σταγόναν
μεθ ὀδόντας κρεμαχρένους εἴς μπερμεγέθους καρφαλής
ἔχοντας ἕκταντι τοις τὸ τρίτοντελλους σκαλοπάτους.

· Η μεγάλη αυτη κεφαλή έχει άνεκατη μέγα κούτι
φωμα καλούμενον κιβώτιον εν δια το σπερματόστοκ
είναι ένα ποτείνουν καὶ ἐξ οὗ ἀποστάζεται περί¹
τὰς δέκα ή δώδεκα βραχέλας ἐν τοῦ μέρει τούτου.
· Η καρδία της είναι τοσούτον μεγάλη ώστε πολλάκις
ἔχαγε δέκα ή δεκαπέντε γχλόνια αἴματος ἐν
κυττήματι. · Εννοεῖται δι τὸ στόμα είναι υπερμήγε-
θες, ἔκτεινόμενον σχεδὸν ἐφ' διδύκηρον τὸ μῆκος τῆς
μεγάλης κεφαλῆς μὲ λάρυγγα ἀνάλογου ἔκτάσεως,
ἴκανῶς δὲ εύρυν ώστε νὰ περιλάβῃ τὸ σῶμα ἐνός ἀν-
θρώπου. · Οὐδεὶς τουλάχιστον ἀλιεὺς ἀπολεσθεὶς ἐν
αὐτῷ ἐπανῆλθεν διπλῶς ἀντιλεξόντην ἀλήθειαν ταύτην.

ప్రాంత వ్యవస్థలకు ప్రాంతానికి వచ్చిన గొట్టిలే దీ
ముందు వ్యక్తి అన్న వ్యవస్థలకు వచ్చిన గొట్టిలే
అన్ని వ్యవస్థలకు వచ్చిన గొట్టిలే

*Alceia

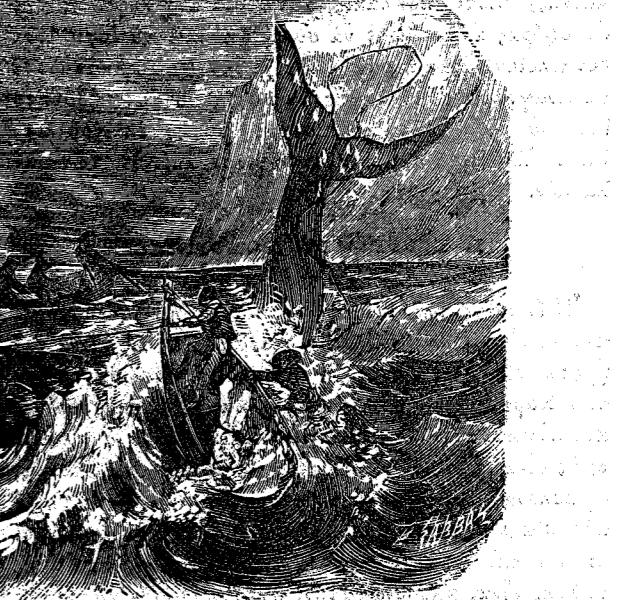
Τὸ δέρμα τῆς φρλάίνης εἶναι μέλαν, καθίσταται δὲ ὑπόλευκον καθόσον προχωρεῖ πρὸς τὴν κοιλίαν.
Αἱμέσως ὑπὸ τὸ δέρμα ὑπάρχει τὸ λίπος τὸ δηποτόν
εὐθύνει. Τὸ δέρμα τοῦτο παρέχει τῷ κοιλίᾳ ἔλαστρον.

βράχουμενον ή ανκυλούμενον περιγέτε το κοινόν εκπονησίαν.
Φάλαινα ἐκ τῶν τοῦ μεγάλου μεγέθους παρέχει 100
ἢ 150 βιρρέλας τοιούτου. Ὅταν φοβηθῇ τὸ τέρας
τοῦτο ἐκφυσᾶ μετὰ φονεροῦ κρότου, ἔκχυνον τὸ ὅδωρ
διὰ τῶν φυσητήρων του μετὰ μεγίστης ταχύτητος.
Οταν ἀποφασίσῃ νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς ἐπικινδύνου
γειτνιάσσεως τῶν θηρευτῶν της, βαθμηδὸν βυθίζει τὴν
ρρετίκη αὐτῆς κεραλήν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἕωσις
λαβεῖ καθετον διεύθυνσιν μὲ τὴν οὐράνι πρὸς τὰ ἄνω,
εἰτα δὲ βίπτεται κατευθείαν κατώ εἰς τὸ ἀβύθες πε-
λκυγός. Εκεὶ κάθηται τεσσαράκοντα ἢ πεντήκοντα

λεπτάς ή βραδύτερον, κατέχεσκειαν. Ἀλλοί μόνον εἰς τὴν λέμβον ἡτοῖς συμβῆ νὰ εἶναι ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δταν πάλιν τὸ θηρίον ἐπανέλθῃ! Πολλὰ πληρώματα λέμβων εὑρέθησαν ἐπιταχθέντα εἰς τὸν αέρα, ή ἐγκατεσπαρμένα εἰς τὰ κύματα διὰ τοιαύτης ἐνεργείας. Τὸ περόσιον τοῦτο ζῶν ἐφάνη πολλάκις ἐκπιθῶν ἐκτὸς τοῦ θάτου, καὶ ἀνατρεπόμενον ἐπὶ τῇ περιτάρδους αὐτοῦ ράχεως. Οταν πληγῇ διὰ τοῦ κάμακος, ή πρυπηθῇ διὰ τῆς αἰχμηρᾶς λόγχης, τὰ σημεῖα τοῦ πόνου δὲ αἰσθάνεται εἶναι εἰς ἄκρον λυπηρά, φοβερά δὲ εἶναι ή ἀγωνία τοῦ θανάτου, δτε τύπτει τὰ κύματα διὰ τῆς φοβερᾶς οὔρας του.

Ο ἀριθμὸς τῶν νεογνῶν του δὲν ὑπερβαίνει συνήθως. ἐν ἄπαιξ, καίτοι ἔγιστε γεννῶνται καὶ δίδυμα. Τὰ μικρά ταῦτα θηλάζουσι τὴν μητέρα τῶν ὡς οἱ μόσχοι τῶν βοῶν. Ο φόνος τῶν νεογνῶν χάριν τῶν

10. *Leviathan* (1628) by Thomas Hobbes. The title page features a large, stylized title in a decorative font, with the author's name and publisher information below it.

μητέρων, αἵτινες προσκολλώνται εἰς αὐτὰ λίαν περιπτώσεις, μεγάλως συνέπεινεν εἰς ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φαλαῖνῶν παντὸς εἴδους, καὶ οἱσιες φέρει εἰς τὴν παγετελῆ αὐτῶν ἔξολόθρευσιν.

Ἐπερον εἶδος φαλαίνης παράγει ἔλαιον 150 ἑως
200 βαρέλιας ἐκ μιᾶς καὶ μόνης. Βέταντης λαμβά-
νομεν τὰ δυτικά τῆς φαλαίνης ἀτινα εἶναι προσηρμο-
σμένα εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα καὶ ἀπαρτίζει δόλους τοὺς
διδόντας τοὺς ὄπαίους τὸ ζῶον ἔχει, δὲ αὐτῶν δὲ ευ-
άγει δόλους τοὺς μικροὺς ἔχους πρὸς τροφήν.
Ἡ φαλαίνα διειστάται πρὸ πάντων εἰς τὰς ψυχρὰς
θελάσσας τῶν πόλων. Ἡ ταχύτης τῶν κολυμβητικ-
τος αὐτῆς εἶναι μετρία, ἀλλ' ὅταν πληγῇ διὰ τοῦ
κάμακος τρέχει μετὰ μερίστης ὁρμῆς διὰ τῶν ὑδά-

των τοσαύτη δε είναιει δύναμις αὐτῆς ώστε δύναται
νὰ συμουληθήσῃ ὀλόκληρον σερδάν λέμβων ή καὶ διάτη-
κληρον πλοιον. Ὅταν φοβηθῇ βιθίεται ἐν σκάφει
μακράν τῶν καθηλαμῶν τούς ἀνθρώπους. Λέγεται δὲ
μέντοι ἐπὶ τοῦ ὄντος συνήθως πρὸς ἀνάπτωσιν ἐπί-
τινα λεπτά, διὸ δὲ τοῦ ὄντος μέντοι μένει πλειότερον
τῶν 15 ή 20 λεπτῶν ροτάζει θετικῶς τοῦτον τονότατον
ποτε. Οταν τρώγει ἀνοίγει τὰς σπηλαιώδεις σιαργόνας
αὐτῆς καὶ κολυμβᾷ παχύτατα, καταπίνουσα, ἀπειρα-
ρίθμους ἵχθυς τοὺς ὅποιους συλλαμβάνει· διὰ τῶν
δεστῶν ὡς τῷ στόματι, ἐνῷ τῷ ὄντος διάτονῳ πιάσει,
νοχωρούμενον ἐκχύνεται· εἴτε ῥύακας καὶ μεγίστους ἢ
τῶν πλευρῶν τοῦ στόματος γεγονότος νατού φανεῖ.

Ἡ θήρα τῆς φαλαίνης, ὡς τις δύναται νὰ φάνεται
ταχθῇ δὲν στερεῖται περιπετειῶν καὶ κινδύνων. Ἡ αὐτή
πουσία ἐκ τῆς πατρίδος ἐπεὶ δύο, τρία ή τέσσαρα
ἔτη εἶτε εἰς τοὺς τροπικοὺς ἢ τοὺς πόλους, εἶναι
διὰ πολλοὺς οὐ μικρά στέρησι. Πολλὰ δὲ συχνάκτις
δυστυχήματα συμβαίνουσιν εἰς τοὺς ἀλιεῖς τῆς φα-
λαίνης, διότι πολλάκις αὐτὴ διὰ τῆς κεφαλῆς της
ὡς σφύρας κατώρθωσε νὰ συντρίψῃ καὶ τὸ ἴσχυρότε-
ρον πλοιον. Ἐὰν ἡ φάλαινα εἰχε ἱκανὸν λογικὸν ώστε
νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν φοβερὰν αὐτῆς δύναμιν ἡ δύνατο
ἴσως νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς θηρευτὰς αὐτῆς ἐκ τοῦ πε-
δίου. Ἀλλὰ τὸ ἀθρώπινον λογικὸν κυριεύει τῶν φα-
λαινῶν.

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΝ ΡΩΜΟΥΝΙΑ;

Η ἔκτασις τῆς Ρωμουνίας, πλὴν τῆς Δούρουτσας, περιλαμβάνει 90,000,000 στρέμματα. Η χώρα δημόρηται εἰς τρεῖς ζώνας, η πρώτη ή διδασώδης ζώνη τῶν Καρπαθίων, η τις περιέχει καλας βοσκας, μεχρι καὶ αὐτῶν τῶν κορυφών τῶν θασών, ένθα δι πληθυσμὸς εἶναι ἀραιος η δευτέρα, η περιέχουσα βοσκας, ἀμπελόνας καὶ οπωροκήπους, καὶ η τρίτη, η πλουσία κοιλας τοι δουναβεως, ένθα δημητριακοι καρποι καὶ η κόλτζα φύονται. Το ἕδαφος τῆς Ζώνης ταύτης εἶναι πλουσιώτατον, σχεδὸν ὅμοιον κατὰ τὰς Θρηπτικὰς αὐτοῦ ίδιοτητας πρὸς τὴν διάσημον μελαιναρ γῆν τῆς Ρωσίας. Όλιγότερον τοῦ ήμερως τῆς ἐκτάσεως ταύτης είναι ὑπὲν καλλιέργειαν, ἀλλαχοῦ αφοῦ πρὸς βοσκήν. Έκ τοῦ ἀπομένοντος 15,000,000 στρέμματα καλύπτονται ἄποδος δασῶν καὶ περὶ τὰ 30,000,000 εἶναι ὅλως ἀγροτικού γῆ, καὶ ἀκατάλληλος πρὸς καλλιέργειαν. Οι ποταμοὶ εἰσὶ αἱ διόρυ γε πρὸς ἀποκόλλησιν, τῶν τελημαρῶν τῶν εἰς τῶν δρέων κατερχομένων, φύσικων ή τε καθηστων πολὺ πλειστέρων γην καταλληλοι πρὸς καλλιέργειαν. Αἱ ἐργατικαὶ ὅμιλαι χειρεῖς εἰσὶ εὖ διέγειται τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους, δι τηλικούσιας εὐνυχίας περὸς, διὸ τὸν χόρον πολλοὶ δὲ γυναικῶν καὶ μεγαλήπερα κιηματα, η διανομή δύσκοταν νη καλλιέργειασι. Σταθεραὶ δια τοῦ αρχαρικοῦ νόμου τοῦ 1864, οἱ δοῦλοι ἀπολήσειν θέρεθρον, καὶ ἔδοθησαν αὐτοῖς γειτονισταῖς

από τέτοιων πρώην κυρίων των Περιοχών των επί τούς τάχαν γαιών ἐλήφθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ διενεμήθη εἰς περίπου 600,000 οἰκογένειας. Οἱ ιδιοκτῆται ἀπεζημιώθησαν ὑπὸ τοῦ κράτους, ἀναλαβόντος τὸ δρεπ τῶν χωρικῶν καὶ παρεχόντος τριάκοντα εἰσῶν πεθερομίαν ἐντὸς τῆς δοιάς νὰ τὸ ἀποτέλησθωσαν. Οἱ ληξιηροὶ διάριθμὸς τῶν ιδιοκτητῶν, περιλαμβάνομεν των χωρικῶν, ἀνέρχεται εἰς 650, χιλιάδας τεσσεράπου. Ή κατὰ μέσον ὅρου ἔκτασις τῆς ιδιοκτησίας τῶν χωρικῶν εἶναι ἀπὸ 30 ὁώς 45 στρέμματα. Ή ἔκτασις τῶν μεγαλητέρων κτημάτων ποικίλλει πολύ: ὅπερ χορχουσι. δύο ή τρία κτήματα βροντεῖ ὑπὲρ τὰ 250,000 στρέμματα. ἔκτασιν ἔκαστον ἀλλακτήσεται ἐκτάσεως 12,000 ὁώς 15,000 στρέμματον εἶναι πολλά. Διὰ τῆς δημιεύσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, τάτινα ἡσαντέκ τῶν καθλιτέρων ιδιοκτησιῶν, τὸ κράτος ἀπέκτησεν ἀπέραντον ιδιοκτησίαν ταύτην βαθμηδὸν πωλεῖ εἰς τοὺς χωρικοὺς ὑπὸ λίαν ἀνέτους δρους—τὸ ἐν τρίτον πληρόνεται ἀμέσως, 6 ἐπὶ τοῖς ἔκτασιν τόκος καὶ 6 χρεωλύσιον πληρόνεται ἐπησίως ἐπὶ τῶν ἄλλων δύο τρίτων, ὥστε τὸ χρέος ἀποσθένυται μετὰ δώδεκα ἑτη. Ή ἔκτασις ἡ διατελοῦσα εἴτε χειρας τῆς ἐπικρατείας εἶναι περίπου 16,000,000 στρέμματα, ἢ 7,000,000 εἶναι καλλιεργήσιμα 4,000,000 δεσμῶδες γαῖαι, καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἶναι ἔλη, τέλματα κτλ. Η γῆ αὕτη δίδεται εἰς ἐνοίκιον ὑπὸ τοῦ κράτους ἀλλ ὅταν αἱ γαῖαι δὲ δύνανται νὰ ἐνοικιασθῶσιν καλλιεργοῦνται ἐπὶ λογοιασμῷ τῆς κυβερνήσεως.

Οι ἀλλοδαποί ἔν τη Ρωμουνίᾳ δὲν είχον πρότερον τὴν ἀδειαν να ἀγοράσσωι τραίσι, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τούτο ἐδόθη νῦν διὰ συνθήκης εἰς διάφοροι εὐρωπαῖκαι Εἴηνται οἱ Ρουμανοί διωρὶς ἔτι καὶ νῦν ἀπαγορεύεται να κατευθυντὸν ιστορεῖσθαι, τὸ σύνταγμα ἀπαγορεύει τὴν εἰς τὴν Ρωμουνίαν ἀποίκιοις ξένων φυλῶν, τούτῳ διόρθωθεν αποκλείεται τὴν ἔγκατάστασιν ταλῶν, σπαγών ἢ ἄλλων λαχτινών φυλῶν.

Ολίγοι ἐκ τῶν μετάλων ιδιοκτητῶν καλλιεργοῦσι τὰς ίδιας αὐτῶν γατας, πλὴν ἐν Μολδαβίᾳ. Αἱ γαται εἴτε ἐνοικιάζονται ἐπὶ βραχέα διαστήματα χρόνου, εἴτε ἔργαζονται παρὰ γεωργῶν διακαιουμένων εἰς ἀπόλυτην μέρους τοῦ καρποῦ· ἐνεκα δὲ τῶν ἀτελῶν μεθόδων τῆς καλλιεργείας, μεγά πόσον σπόρους ἀσκόπως ὁπτεται, μεγάλως παραμελεῖται ἡ λιπαντίς τῶν γυαλῶν· καὶ ἐποιέντως ἡ παρόδοση είναι λίγη πικρα.

ΟΟΙ περίσταται συθέτειν επίλυμα δέος γιατί ούτε κακά έχει
Ο ΒΑΣΙΚΤΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΑΥΤΟΥ ούτε δι-
γένεια ή κανούκη ρωτάει Τρόφος ήταν θεραπεία στην οποία
Αγέκδοτόν τη Δάναφέρεται περὶ τοῦ μεγάλου Βα-
σικτάνου, τὸ ὄποιον δευτυνεῖ τὴν διάκρισιν μεταξὺ^{τοῦ}
δημοσίου καθηγούντος καὶ ιδιωτικῆς πληρᾶς. Κατὰ τὴν
προεδρίαν αὐτοῦ, κύριος τῆς Θάλασσας καὶ σύντεταν
τοῦ στρατηγοῦ καθ' ὅλην τὴν ἐπαναστάσιν, ἀνηνέψθη
εἰς αὐτὰς ὅπως τὸν διορίσαντείς ἐπικερδή καὶ λιαν,
σπουδάχιαν θέσιν. Ο λιανος ρώτος πηρεκάλυπτο εἰς τὴν

τράπεζαν τοῦ Βασιγκτῶνοφθορᾶς χοίρων εἰς τὸν
χρύσωπον δόστις ἐπι- ἐπιτά ἐται ἐπολέμειν ὑπὲρ τοῦ
συμφερόντων τῆς πατρίδος του καὶ νῦν αὐτοῖς τῷ
διεβάνσιν τῶν κοινῶν. Παγυτοῦ καὶ παντοτε ὁ Βασιγ-
κτῶν εὑσώρει τῶν επαναστατικοῦ πότοῦ συναλληλού
με ὅμικα προδότου μεροληψίας καὶ εὑμενεῖσι. Ήτο
εὐχάριστος καὶ εὔπρόσδεκτος γύντορφος Ἀποταθεὶς
διὰ τὴν θέσιν ταῦτην διέτελε πάντας ταῦτα τῆς
ἐπιτυχίας αὐτοῦ καὶ οἱ φίλοι του συνέχειρον αὐτῷ
ἐπι- ἐπι προσδόκων μέγιστης τυχίας. Οἱ ἀντίπολοι τοῦ
κινέζου τούτου ἦτο γνωστὸν ὅτε ἐγχθοιεν διεκείτο
πρὸς τὴν πολιτικὴν τοῦ Βασιγκτῶνος. Ήτο δέ καὶ εἰς
τῶν κορυφαίων ἐν ταῖς τάξεσι τῆς ἀντιπολίτευσεως.
Βίχεν ὅμως τὴν τόλμην να ζητήσῃ τὴν θέσιν τὴν
δοπιάν διφύλος καὶ εύνοούμενος του Βασιγκτῶνος ε-
ζῆται. Όύδεν εἴχε να φέρῃ μάτερ τῶν αἰγιώσαν αὐτοῦ
εἰμὴ μεγάλην ἀκεραιότηταν ἐτομένην καὶ πίστην
ἐν τῇ πνηποσίᾳ καὶ πάντα ἀλλα πρασδὸν καὶ ὅποιον γέδυ-
νατο γε καταστήσῃ αὐτὸν χρήσιμον εἰς τὴν ὑπηρε-
σίαν τοῦ κράτους. Ἐκείνος εὗσώρει τὴν αἵτην τοῦ
ἀνθρώπου τούτου, μὲν ἄτε εἰλπίδος ἡτο γνωσθεῖς ὡς
πολιτικὸς ἔχθρος τοῦ Βασιγκτῶνος, εἴχε διτίπολον
ἔνα εὔνοούμενον τοῦ στρατηγοῦ, καὶ ὅμως μὲ τοσα
φοῖςερε μειονεκτήματα ἔτολμησε να ζητήσῃ τὴν θέ-
σιν. Ποιὸν δὲ ὑπῆρε τὸ ἀποτέλεσμα; Οἱ εχθροὶ τοῦ
Βασιγκτῶνος διωρίσθη εἰς τὴν θέσιν, καὶ δέρκεται
πέζος αὐτοῦ εὑρέθη ἡ πατημένος εἰς τὰς προσδοκίας
του. Κοινὸς φίλος δόστις ἔλαβεν, ἐνδιαφέρον εἰς τὴν
ὑπόθεσιν, ἔτολμησε να παραπορήσῃ εἰς τὸν ποβεδούν

κερί τον ἀδίκου διορισμοῦ. «Φίλε μου, εἶπεν ἐκεῖνος τὸν δέχομαι πλήρης ἀγάπης, εἶναι εὑπρόσδεκτος εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου ἀλλα μεθ' ὅλας τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ ἰδιότητας δεν εἶναι ἀνθρωπος τῆς ἐργασίας. Οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ μεθ' ὅλην τὴν πρόση ἔμε πολιτικὴν αὐτοῦ ἐχθρότητα, εἶναι ἀνθρώπος τῆς ἐργασίας τὰ ἴδιατερα αἰσθήματά μου οὐδόλως δύνανται νὰ ἐπηρεάσωσιν εἰς τὴν περίστασιν ταῦτην. Δεν εἶμαι Γεωργιος Βάσγκτων, εἶμαι πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν» ὡς Γεωργιος Βάσγκτων θὰ ἐποιουν εἰς τὸν ἀνθρώπον τούτον πάσσων περιποίησιν, ἀλλ' ὡς πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν οὐδὲν δύναματ γὰ ποάξω.

ΠΤΩΧΕΙΑ ΑΦΙΔΟΚΕΡΑΗΣ

Κατὰ τὸν παγερὸν χειμῶνα τοῦ ἔτους 1740, δὲ εὐεργετικὸς Δοὺς τοῦ Μονταγοῦ ἐπορεύθη πρωῒ τινα ἐν μεταμφίσει, ὡς ἐσύνεθιζεν, ὅπερ διανέμῃ γενναῖοδωρίας εἰς τὸν πάσχοντας. Κατῆλθεν εἰς μίαν τῶν ὑπογείων ἐκείνων κατοικιῶν ἐξ ὧν εἶδεν πολλαὶ ἐν Λονδίνῳ καὶ πλησιάσας γράπιν τινα ἤρωτησεν— «Πατεῖς εἰς τὰς δυστυχεῖς ταῦτας ἡμέρας, θέλεις ἐκέπισσονν;» — «Οχι, ἀπήντησεν; εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀλλ' ἂν ἔχῃς τι νὰ δώσῃς ὑπάρχει ἐν δυστυχεῖς πλεούμια εἰς τὸ ἀχλὸν δωματίουν τὸ δροσίον σχεδόν λιμώττειν.»

Ο δοῦλος ἐπεσκέφθη τὸ πτωχὸν ἔκεινο πλάσμα,
ἔχορήγησε αὐτῷ βοήθειαν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν
γοατῶν εἶτεν: «Βένιτι ἂλλος ἀπὸ τούς γειτούχους σου
εἰς ἀνάρτην!» — Εκείνη εἶπεν: «Ο γειτόνων φρουρός
κατασκειδίστερός είναι πτωχός, καὶ πολὺ τίμιος!»
— «Βεβήθως, ἀπῆγητε τὸν δοῦλο,» εἶποι πολὺ γεν-
ναιαὶ καὶ ἀφιλοκερδῆς πρακταλῶ ἐξ ὅντεν είναι προσ-
βολὴ τοῦτο, εἴπει μοι τὴν ὥστην σου καταστάσιν!

— «Ούδεν δφείλω, εἶπεν ἡ γρατία, καὶ ἔχω καὶ τριάκοντα σελήνια». — «Ἄλλα νομίζω μικρά τις προσθήκη θὰ ἥτο εὐπόρου δεκτος». — «Ναι βέβαια ἀλλα νομίζω ἀδικον να λάβω δ, τι ἄλλοι χρειάζονται, τὸσον πολὺ πλειότερον ἔμουν». — Ο δοῦξ προσέφερεν αὐτῇ πάντες ἀλατούς καὶ τὴν παρεκάλεσεν να τὰς δεχθῇ. Ή πιώγη γυγάκια τελάγη ἐξ ποι. δείγματος τούτου τῆς γενναίαστης καὶ εἰσέφρασεν ἐγκαρδίους εὐχαριστίας.

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΦΙΔΙΣΤΑΙΟΥ

Είς ἐκ τῶν γεγονότων ἔχεινον δίτυνος ἐγκαθεμένης
ζονται εἰς θεῖστικάς ίδες, ἑταῖρεις ευευνής ἐντός; λεωφο-
ρεῖου τινος ἐν Λονδίνῳ, ἐκεὶ δὲ κρήπις νὰ ἐκφράζῃ
τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ προσπαθῶν νὰ χλευάζῃ τὰς
Γραφάς· μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνέφερε χάριν ἀστειο-
τητος τὴν ιστορίαν τοῦ Δαυΐδ καὶ Γολιάθ, ὅποστη-
ρίζων τὸ ἀδύνατον εἰς ἔνα νεανίαν ὡς δ Δαυΐδ νὰ
δύνηθῇ νὰ ρίψῃ λίθον μετα τὸ σῆς δυνάμεως ὥστε
γά εἰσελάσῃ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς τοῦ γίγαντος. Πρὸς
τούτο ἐκήπισε τὴν γνώμην τῶν συνοδοιπόρων του
καὶ ἰδίως σοβαροῦ τινος κυρίου ἐκ τῆς αἱρέσεως τῶν
Κουακέρων, δοτικ ἐκάθιτο σιωπηλός εἰς τὴν γωνίαν
τῆς ἀμάξης. «Τρώντι φίλε, ἀπήντησεν ἔχεινος, διβ-
λου δὲν τὸ θεωρῶ ἀπίθανον, ἐαν δὲ κεφαλὴ τοῦ φί-
λισταίου ἦτο τόσου μαλακή δσον δὲν ἔταική σου».

ПРОСЕУХИ

Τῆς πρωΐας τὸ ἀστρον ὄπόταν
Τὰς χρυσάς του ἀκτίγιας σκορπίζει
Καὶ τὸ πᾶν ἐκ του ὑπνου ἐγέιρει
Καὶ στὸ πᾶν ζωὴν νέαν χαρίζει

**”Ω Ι Θαυμάζω τὴν τόσην του λάμι
Τῶν τοσούτῳ λαμπρῶν του ἀκτίνων
Κ’ εὐλογῶ τὴν σοφίαν του Πλάστη
Προσευνὴν εἰς Αὔτον ἀποτείνων.**

‘Η σκιὰ τῆς Σελήνης δρόπταν
Τῶν ὄρέων νὰ βαίνη ἀρχίζει
Καὶ ἔκεινη μὲν πάπαγασμα λέμπε
Πειθάρχα βανάνα χωνευτίζει

— Ο ! καὶ τότε καὶ τότε θαυμάζω
Καὶ πρὸς τ' ἄνω ὑψῶν τὴν ψυχὴν
Εὐλογῶ τὸν σοφὸν Ποιητήν μας
Αποτεινών σ' Αὐτὸν προσευχὴν Ι. Δ. Ζ.

